

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14304/2024
10.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Добриле Страјина, Драгане Миросављевић, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Бисерка Крпић, адвокат из ..., против противника предлагача Акционарског друштва за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“ Београд, ради одређивања накнаде за експроприсану непокретност, одлучујући о ревизији предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Суботици Гж 346/23 од 20.03.2024. године, у седници одржаној 10.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Суботици Гж 346/23 од 20.03.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија предлагача изјављена против решења Вишег суда у Суботици Гж 346/23 од 20.03.2024. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Суботици Р1 80/22 од 03.11.2022. године, ставом првим изреке, одређена је накнада у новцу за експроприсану непокретност уписану код РГЗ, Службе за катастар непокретности Суботица у лн бр. .. КО Доњи град, катастарску парцелу бр. ..., површине 3.605 м2 раније власништво предлагача АА, која је експроприсана у корист јавне својине Републике Србије, за потребе Акционарског друштва за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“ Београд, у циљу изградње, реконструкције и модернизације двоколосечне пруге Београд – Нови Сад – Суботица - државна граница (Келебија) који пројекат је од посебног значаја за Републику Србију, а који јавни интерес за експроприсану непокретност је утврђен решењем Владе Републике Србије 05 бр: 456-11920/2019 од 28.11.2019. године („Службени гласник РС“ бр. 86/2019). Ставом другим изреке обавезан је корисник експропријације Акционарско друштво за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“ Београд да ранијем сопственику непокретности уписане код РГЗ, Службе за катастар непокретности Суботица у лн бр. .. КО Доњи град, катастарску парцелу бр. ..., површине 3.605 м2 предлагачу АА, исплати износ од 1.907.240,86 динара са законском затезном каматом од 03.11.2022. године до исплате. Ставом трећим изреке обавезан је

корисник експропријације да предлагачу на име трошкова ванпарничног поступка исплати износ од 52.500,00 динара.

Решењем Вишег суда у Суботици Гж 346/23 од 20.03.2024. године одбијене су жалбе предлагача и противника предлагача и потврђено првостепено решење.

Против правноснажног решења донетог у другом степену предлагач је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба ванпарничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији предлагача као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон) у вези са чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку – ЗВП („Службени гласник РС“, број 45/13... 106/15), Врховни суд налази да не постоје разлози за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Побијаним решењем одлучено је о накнади за експроприсане непокретности, уз примену материјалног права које не одступа од правног схватања израженог у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари, а тиче се примене члана 42. Закона о експропријацији и члана 83. Закона о планирању и изградњи. У спроведеном поступку нижестепени судови су тржишну вредност експроприсаних непокретности утврдили на начин који не одступа од правног схватања о одређивању висине накнаде за експроприсану непокретност, у смислу члана 42. став 2. Закона о експропријацији („Службени гласник РС“, број 53/95, 23/01 и 20/09), израженог кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано о одређивању накнаде за експроприсане непокретности, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. У смислу члана 10. наведеног закона, у побијаној другостепеној одлуци изражен је правни став да се у односу на парцелу (кат.парц. бр. ..), која је експроприсана на захтев предлагача, као власника земљишта и за чију експропријацију није утврђен јавни интерес, не може применити ситуација као када је планским документом (у конкретном случају то је Просторни план подручја посебне намене инфраструктурног коридора железничке пруге Београд – Суботица – државна граница (Келебија)), предметно земљиште намењено за површину јавне намене и фактички је приведено намени. Ревизијом предлагача се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање што у ревизијском поступку није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП, а ревидент не прилаже различите судске одлуке у којима је другачије одлучено у истој или сличној чињенично-правној ситуацији. Сагласно наведеном, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези са чланом 420. став 6. ЗПП, који се примењује на основу чланова 27. став 2. и 30. став 2. ЗВП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да се ревизија може изјавити и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно завршен, али применом става 2. истог члана, ревизија против решења није дозвољена у споровима у

којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде, што значи да је условљена граничном вредношћу за изјављивање ревизије, прописаном чланом 403. став 2. ЗПП.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Предлог ради одређивања накнаде за експроприсану непокретност поднет је 02.03.2022. године. Вредност предмета спора је 1.907.240,86 динара динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном поступку, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност, према средњем курсу НБС на дан подношења предлога не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија предлагача није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП и члана 30. став 2. ЗВП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**